

בנועם החינוך והתורה
יו"ל ע"י המרכז לנוער חרדי רבא 2 אשדוד

זמרון לה נראה כל עמוד
לקרוא מהתמודדות היומיומית
לא של הילד ולא של

שאל בני

במה אנור

לקח מגדולי ישראל

תפילה שלא שבה ריקם...

לפתע ניגש אל שולחן המזרח יהודי בא בימים, לחץ את ידו של מוישי ולא עזבה. מוישי הרים את עיניו, אז פונה אליו אותו יהודי, ושואל את מוישי: "האם הינך זוכר אותי? מוישי השיב בשלילה. אומר לו היהודי שוב: "אולי בכל זאת? ניסה מוישי החתן דנן לדלות מזיכרונו ולא הצליח, ושוב השיב בשלילה. אמר לו אותו יהודי מבוגר: "האם הינך זוכר שאני למדתי אותך בהיותך עולל בלימוד חומש? עונה מוישי: לא. ומוישי חושב לעצמו "איך אני אמור לזכור מלמד מגיל קטן שלימד אותי בסך הכל שנה אחת וזהו? אז שאלו האדם המבוגר: "חתן יקירי, האם הינך זוכר את דבר המעשה עם אמירת תהילים שלך ושל יענקל? ושוב הוא השיב בשלילה. "האם הינך זוכר שאמרתם תהילים יחד, והיתה לכם איזו שהיא אכזבה בעקבותיה, ובעקבות כך נתתי דרשה, שהנושא שלה היה שאין תפילה החוזרת ריקם? כעת ענה מוישי: כן זכור לי משהו מעורפל בראש. אומר לו המלמד: "מוישה יקירי, הבת שנולדה בזכות אמירת התהילים שלך, היא הזיווג שלך והיא עכשיו מתפללת על שניכם תפילה לתפילה מתחברת ועולה עד כיסא הכבוד..."

לשוחח עם יענקלה. אז הודיע לו האב בהתרגשות שברוך השם נולד להם בת/אחות למזל טוב. התעצב יענקל ואמר לאביו: "אני אמרתי תהילים כדי שיוולד לנו אח... ולא אחות"... כך נכנס הילד לכיתה ופניו נפולות, וסיפר זאת לחבירו מוישי וגם הוא התעצב מאוד. המלמד שהבין את אשר קרה, נתן שיחה ארוכה ובנויה לתלפיות בגודל כוחה של התפילה שאינה חוזרת ריקם, ושלכל תפילה יש אוזן קשבת העונה כפי טובת הענין לאדם. מוישי הילד גדל והיה לאיש. בהגיע תקופת השידוכים הדברים התנהלו בקושי רב, והימים חלפו ועברו. ויהי היום בס"ד ברחמי שמים שברו צלחת בביתו של מוישי למזל טוב, הוא זכה לבוא בברית האירוסין. הגיע יום החתונה, מוישי מגיע לאולם מרוגש, מתיישב על המקום ומתחיל להגיד תהילים בהשתפכות הנפש, כמובן שכל כמה דקות עלו ובאו אנשים נוספים כל אחד בשמו הטוב יבורך ואיחלו לו למוישי החתן ברכת מזל טוב לבבית.

בהמשך למאמר, שמעתי מעשה מיהודי היודע ומכיר את כל הנפשות הפועלות בסיפור הזה. מעשה שהיה בחו"ל, בילד, שאביו אמר לו בטרם יציאתו מהבית לחיידר: "יענקלה יקירי! כשאתה מגיע לחיידר תתפלל לקב"ה ותאמר פרקי תהילים שיוולד לך אח בבריאת איתנה, כי אמא צריכה להתאשפז היום". הלך יענקלה לחיידר ושיתף את חברו מוישי בדבר בקשת אביו, הצטרף עימו מוישי לתפילה החמה על האם ושניהם אמרו תהילים על האם שהכל יהיה בהצלחה. לאחר שאמרו שניהם תהילים במשך זמן מה, נכנס המלמד לכיתה וראה שיושבים שני ילדים ואומרים תהילים, הוא חשש אולי משהו במשפחתם אינו חש בטוב ולכן יושבים שני הילדים ואומרים תהילים. שאל המלמד את הילדים: "האם קרה אולי דבר לא טוב בביתכם? ענו הילדים: "לא, רק אבא של יענקלה ביקש שנאמר תהילים על אימו של יענקלה". לאחר שעתיים דפק האב על דלת הכיתה, וביקש

א-ל-ו-ל נקודה למחשבה

בהיות והרבה מבני נוער מעלים בפני את השאלה מה דורש המושג המקודש אלול מהם, ננסה לעשות קצת סדר בדברים ונקווה שנזכה לכוון לאמת.

בימים אלו ששערי מרום פתוחים הם ימי רצון ורחמים ששם הסדר משתנה ואדם יכול לפעול הרבה יותר מסתם ימים שבשגרה

ימי דין

אחרי שנושא זה מחודד ומבואר, עלינו לזכור שימים אלו הם ימי הכנה לימי הדין. ימי הדין הם ימים גבוהים שבהם כביכול עם ישראל העם הנבחר זוכה להמליך את המלך של כל העולם שהוא הקב"ה, וכשהקב"ה מתיישב על כיסא המלכות הוא דן ודואג לכל צרכי העולם, וימים אלו שבהם ממליכים את הקב"ה הם ימי שמחה עצומה בשמי מרום כי כמו שבעולמינו אין שמחה במדינת מלך בשר ודם יותר מאשר המלכת מלך חדש, אז כל אחד יודע שפותחים דף חדש ויש תקווה לשינוי בהכל, כך כביכול קורה בימי הדין והרחמים הכל יכול להשתנות.

ובשל כך, כמו במלכות בשר ודם עושים הכנות גדולות וניקיונות מיוחדים בכל מדינות המלך כך גם על האדם לעשות ניקיון בכל שעריו ופתחיו לקראת ימים אלו, ומכאן

שיש אצלו עת רצון דהיינו ששמח לו וטוב לו עד מאוד שאז ליבו פתוח כאולם, ואז אם נעלה בפניו בקשה מסוימת - גם אם תהיה לו קשה הוא ישתדל לעשותה כי בזמן זה שטוב לו הכל נהיה לו קל ויש לו רצון ושמחה לעזור, ואז הוא פחות ייכנס אם הדבר קשה או קל.

כמו כן יש זמנים שהדברים עובדים לפי סדר הדברים גם בשמי מרום, ולכן בימים שבשגרה יש סדר לדברים ויש סדר להיענות הבקשות והתפילות, אבל בימים אלו ששערי מרום פתוחים הם ימי רצון ורחמים ששם הסדר משתנה ואדם יכול לפעול הרבה יותר מסתם ימים שבשגרה, ולכן הדבר הראשון שעלינו להפנים שזה עת רצון ושמחה בשמי מרום ועלינו לנצל את ימי יריד אלו להתפלל ולבקוע שערי שמים עבור הכלל והפרט, ותפילה שאדם מתפלל והוא חושב בה על צרכי הכלל אוטומטי הוא גם זוכה להיענות בה.

אלול בבסיסו הוא הכנה גדולה ומקודשת לימים הנוראים הבאים עלינו לטובה בס"ד מתוך שמחה וששון

ימי רחמים ורצון

אלול בבסיסו הוא הכנה גדולה ומקודשת לימים הנוראים הבאים עלינו לטובה בס"ד מתוך שמחה וששון, ובימים אלו הדבר הראשון שחייבים לזכור הוא שאלו הם זמן עת רצון בשמי מרום. וכמו שבעולמינו הקטן יש מושג גם בין בני אנוש של עת רצון אצל כל אדם - ונתפוס דוגמא מאוד שכיחה אם ניגש לאדם פלוני ונבקש ממנו בקשה פלונית שחשובה לנו עד מאוד, אם ניגש אליו בזמן רגיל אז תלוי אם הדבר יהיה לו קל לביצוע או קשה, אם הדבר יהיה לו קל סביר להניח שאם הוא אדם טוב הוא יענה לבקשתנו אם הוא אכן יראה שדבר זה מאוד חשוב לנו, לעומת זאת אם הדבר יהיה לו קשה לביצוע סביר להניח שהוא ינסה לדחות אותנו.

לא כן הדבר, אם ניגש אליו בזמן

השמחה והדאגה מוסתרת בפחד

ומצער לראות אנשים שמעוותים את הנתונים ונכנסים לחרדות ולפחדים מכל מה שזו וכשמגיע חודשים אלו של אלול ותשרי הם נכנסים ללחצים חרדות ופחדים ממה יהיה והם מחכים, כבר מתי 'אריה' או 'דב' זה ילך מביתם, וחבל! כי גם מלך בשר ודם אינו רוצה לראות שבני המלוכה מפחדים ממנו... ממקום שח"ו אולי הוא יהרוג אותם אולי הוא יזיק להם וכד'... אלא כל הפחד ממנו זה ממקום של כבוד והכנעה למלך!

כל שכן וכל שכן במלך מלכי המלכים שמעוניין אך ורק בטובתנו, וחפץ שיהיה לנו הכי טוב שבעולם - הוא בוודאי רוצה לראות אותנו שמחים וטובי לב ושנחננו סומכים עליו לגמרי בהכל וכמובן שזה לא סותר את זה שחייבים הכנה טובה, אבל מכאן ועד להיות חרד זה פשוט מקלקל את המטרה האמיתית, ואם נשמח ונבטח ונתקן את מעשינו מובטח לנו שנה טובה ומתוקה בכל התחומים, אמן.

כי מי הולך לדון אותנו
על ימות השנה??
האזהב הכי גדול שיש
לנו, וממנו נפחד??!

כל בר דעת מבין
שאינן זה מכבוד
המלכות לתת דבר
שאינו מושלם למלך
כך הוא הדבר גם
להבדיל במלך מלכי
המלכים

מגיע העניין לעשות תשובה ולפשפש במעשים בימים אלו, כי המלכת המלך חייבת להיות ממקום הכי נקי ומצוחצח שיש כי אם לא כן זו פגיעה בכבוד המלכות..

וניקיון ופשפוש במעשים צריך להיות ממקום שלא יהיו עיגולי פינות במעשינו - כלומר שאם במהלך השנה ביום יום ישנם מעשים שנעשים על דינו שלא תמיד הם מעשים שלמים

ולפעמים חסר בהם משהו שלפעמים זה גם מאילוץ שונים שיש לנו בחיי היום יום - שונה מכך ימי אלול שבהם אדם צריך להשתדל לעשות את מעשיו בצורה מושלמת יותר כדי שלא יהיו בזה פגמים, כי נפשינו ומעשינו הטובים הם מנחה למלך מלכי המלכים ואף אחד לא ייגש למלך וייתן לו עוגה חצויה... כי כל בר דעת מבין שאין זה מכבוד המלכות לתת דבר שאינו מושלם למלך. כך הוא הדבר גם להבדיל במלך מלכי המלכים, שאינו צריך שניתן לו שום דבר גשמי, והמתנה היחידה שאנחנו יכולים לתת לפניו זה רק דבר אחד - מעשים מושלמים. זה גורם נחת רוח עצומה לפני הקב"ה. כי מי כמוהו יודע כמה קשה לאדם העשוי מבשר ודם להתגבר על עצמו ולעשות מעשים בפרט אם הם מושלמים כי צר לו ליצר דבר זה - כי גם היצר לפעמים מוכן להעלים עין... ממעשה שנעשה שאינו מושלם... כי לפחות יש לו משהו מהחלק החצוי... אבל במעשה מושלם ששם אין לו שייכות ונגיעה שם הוא נלחם עם כל הכח ויותר מכך... ולכן זוהי המנחה הכי טובה לפני הבורא ית'.

אלול מתנה

ולפי דברינו כל נושא אלול זו מתנה הכי טובה שאנחנו יכולים לקבל מאת הבורא ית' אחת לשנה להמליך אותנו, ולהתנתקות מכל מה שנדבק בנו במשך השנה וכו' ולכן בימים אלו חייבת השמחה להתגבר בלב האדם יותר ויותר במשך השנה ואין מקום בכלל לעצבות או למתח או לחרדה כל שהיא, כי מי הולך לדון אותנו על ימות השנה?? האזהב הכי גדול שיש לנו וממנו נפחד???

אריה שידלובסקי
פסיכותרפיסט ויועץ חינוכי
054-8424861 | shidlovsky9@gmail.com
פקס: 077-4704711

משולחנו של מטפל

תקווה

א.

בשנות החמישים ערך ד"ר קורט ריצ'טר (dr. curt richter) ניסוי בחולדות. הוא בדק כמה זמן חולדות יכולות להחזיק מעמד ולא לטבוע כשהן נמצאות בתוך מיכל מים מזכוכית המלא עד חציו. הממצאים הראו שכעבור 15 דקות החולדות נכנעו וטבעו. לאחר מכן, ד"ר קורט ביצע ניסוי המשך, ובו שוב הניח את החולדות במכלי המים, אך הפעם – זמן קצר לפני שהן טבעו הוא הציל אותן, ייבש אותן, נתן להן לנוח מספר דקות, ושוב החזירן למיכל. המחשבה הייתה שהפעם החולדות יחזיקו מעמד פחות זמן בתוך המים, שכן הן כבר התעייפו מהפעם הקודמת.

להפתעת כולם, החולדות החזיקו מעמד – לא רק שלא פחות, אלא אף יותר. כמה יותר? תנסו לנחש... חמש דקות יותר? עשר? שעה? הן החזיקו מעמד 60 שעות יותר (יומיים וחצי). עצם המחשבה שיש סיכוי שמישהו יציל אותן, ושגורלן לא בהכרח נגזר, דחף אותן להמשיך ולהילחם.

מובן שהניסוי הינו אכזרי, ולא היה ראוי לבצעו לדעתי, אך אם הוא כבר נעשה, הבה נלמד ממנו את כוחה של התקווה.

ע"כ ציטוט מדברי הרב פנגר.

הייתי מוסיף ואומר כי המסר הוא שאולי אנחנו ממהרים לוותר בעוד שאנחנו יכולים פי כמה יותר.

"יקוֹי ה' יְחַלְפוּ כַח יַעֲלוּ אֶבֶר כְּנֹשְׁרִים יְרוּצוּ וְלֹא יִגְעוּ, יִלְכוּ וְלֹא יִעֲפוּ" ישעיהו מ, פסוק לא

כמה אנחנו יכולים? לפני שנים הכרתי אברך צעיר מבית רגיל, שפשוט הודיע לי בהאי לישנא 'תזכור מה שאני אומר עכשיו, לי יהיה דירה חדשה וגדולה באחד הפרוייקטים בירושלים, כמובן בס"ד'. ובאמת היום יש לו, הוא השקיע בשביל זה המון, כי הוא לא הכיר בכלל אופציה אחרת.

ב.

שואל אחד הקוראים אתה מטיף הרבה לאופטימיות להאמין שיהיה טוב, מה דעתך על השורות הבאות?

'אני אופטימיסט מטבעי. כמעט תמיד אני סבור שהדברים יסתדרו על הצד הטוב ביותר, וגם אם העניינים משתבשים אני בטוח שאוכל לתקן זאת. אבל האופטימיות שלי לא תמיד שירתה אותי נאמנה. שתי פעמים התנגשתי במכונות בעת שדיוושתתי על אופני, היישר בשמשה הקדמית שלהן, וכל זאת באשמתי המלאה, בגלל נטייתי העליזה לחשוב שפינות הרחוב, שבהן פניתי מאות פעמים בעבר, לא יעמידו בנתיב נסיעתי מכונית.'

תשובה: ברור שלהיות אופטימי אין פירושו לא לבדוק דברים, לדוגמא

אקנה דירה בתקווה שהמחיר יעלה בלי שאבדוק טוב את שוק הנדלן, אתחייב לסכום כסף בלי לדעת מאיפה אשיג אותו, וכדומה.

מה כן, אם אני רוצה ללכת על מהלך שחישבתי אותו טוב ויחד עם זאת יש נעלמים שלא ניתן לחזות אותם. כמו כן במדה ויהיה כשלון זה לא משהו שיביא אותי לקריסה מוחלטת. כאן האופטימי יעשה את המהלך מתוך מחשבה שיהיה טוב.

הפסימי ינפח את הסיכונים ולא יהיה מסוגל לבצע את המהלך אלא אם כן לא יהיו סיכונים בכלל דבר שלא קיים כמובן.

לפעמים נתקלים בחיים בבעיה שלא צפינו אותה, מחלה, הפסד ממון, ועוד. לכל אחד זה קשה אבל האופטימי בסוף יתעשת, יעשה את מה שניתן לעשות ויאמין שהוא יוכל להתמודד עם זה ב"ה.

והנה משפט משעשע ששמעתי -

האופטימיסט חושב שמצבינו הוא הטוב ביותר האפשרי.
הפסימיסט חושש שזה נכון.

הצלחה ושמחה לכל הקוראים

אריה

חדש! ניתן להשיג את עלוני 'שאל בני' באתר 'דרשו'

בחסות: הברכה לתורם החפץ בע"ש מארה"ב שיזכה לברכה במידה כנגד מידה נחת מכל יו"ח ללא עגמ"נ כלל

המעוניינים לקבל את העלון בדוא"ל ניתן להירשם kolhanhar@gmail.com